

Predikan i Skepplanda och Hålanda kyrkor 2023

23 söndagen efter trefaldighet

”Förlåtelse utan gräns”

Hosea 11:8-9

1 Thess 5:13-15

Matt 6:9-15

Ps: 230, 641:7, 258:5-7, 393, 339

Det som evangeliet idag vill säga oss idag är att relationerna till mina medmänniskor hör ihop med relationen med Gud. Man kan inte ha en god relation åt ena hållet utan att samtidigt ha det åt det andra. Man kan inte älska Gud samtidigt som man går omkring och hatar andra människor.

Men varför inte, kanske du undrar? Det går ju utmärkt att vara ovän med vissa men vän med andra? Jag behöver inte gilla alla människor. Jag kan hata vissa utan att det hindrar mig att älska mina närmaste. Låter inte det som Jesus säger som *utpressning*: kan du inte förlåta andra deras överträdelser så kan du glömma Guds förlåtelse!

Men att älska *en* samtidigt som man hatar en *annan*, ja, det kanske går om de båda personerna inte har något med varandra att göra, men det blir svårare om den du hatar och den du älskar råkar vara *vänner*. Hur ska du kunna vara vän med den ene samtidigt som du befinner dig i en oförsonlig konflikt med den andre? Då tror jag att din vän kommer säga att du måste först försona dig med min andre vän om *vår* vänskap ska kunna fortsätta.

Eller om en man friar till en kvinna – men så har hon sedan tidigare barn som han inte är så förtjust i. Det är henne han älskar men hennes barn vill han inte veta av. Det skulle inte bli en sådan bra relation och hon skulle nog tvingas säga: *vill du ha mig måste du vilja ha mina barn också*.

Nu är Gud allas far: *Vår* fader ber vi, andra människor är också Guds barn. Ja, Gud har skapat alla människor och han har därför en relation till alla. Det betyder inte att alla är medvetna om detta eller vill kännas vid det. Men Gud vill att alla människor ska räddas och komma till insikt om sanningen. Om du då säger: *det vill inte jag!* Åtminstone inte just den och den. Ja, i så fall är det *din* relation till Gud som äventyras.

Det är därför som det betonas att vi, för att blir försonade med Gud *också* måste försonas med våra medmänniskor. *”Förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss”* som vi ber i Herrens bön och som det förtydligas i dagens evangelium: *”Ty om ni*

förlåter människorna deras överträdelser skall er himmelske Fader också förlåta er. Men om ni inte förlåter människorna skall inte heller er fader förlåta er era överträdelser”.

Det betyder inte att det alltid är så enkelt. Särskilt inte om man blivit utsatt för saker som gett sår för livet. Men kanske det kan bli lite lättare om man också tänker på de överträdelser som jag själv behöver bli förlåten för. Att förlåta är en viljehandling, man måste helt enkelt bestämma sig för det. Och att förlåta handlar inte om att sopa undan det som hänt eller bara glömma det. Vi *människor* kan nog inte bara glömma bort saker som sårat oss även om vi lyckats förlåta, men kan jag förlåta hjälper det mig att hantera det så att det inte gör lika ont.

Sen handlar ju förlåtelse alltid om två parter. Och båda måste ha samma inställning. Den som behöver bli förlåten måste be om detta och ångra det som den gjort.

Fast egentligen handlar det förstås om *tre* parter. Gud är alltid involverad. Gud förlåter oss när vi förlåter andra, det är inte någon utpressning. För ur Guds synvinkel är det bara två olika sätt att uttrycka samma sak. Att förlåta och bli förlåten är ett och detsamma. *Det är genom att förlåta som vi blir förlåtna* som vi ber i Franciskusbönen.

Att förlåta blir därför en handling av helande, inte bara av den andre utan även av en själv, förlåtelsen tar udden av det smärtsamma. Man behöver inte längre gå omkring och bära agg mot en människa. Förlåtelse handlar om att göra sig fri från det förflutna att kunna lägga detta bakom sig. *Att förlåta och bli förlåten*, det går inte att skilja åt. Inte heller relationerna till Gud och våra medmänniskor, och vill jag lägga till; *även relationen till mig själv*. Du behöver också förlåta *dig själv*.

För att kunna släppa saker och gå vidare i livet behöver man förlåta sig själv, och hur lyckas man med det? Ja, den som har svårt att förlåta *andra* har också svårt att förlåta *sig själv* så börja där med att bli mer förlåtande mot andra.

Väven av relationer hör ihop: till Gud, till andra och till mig själv. Att leva ett mer förlåtande liv innebär också att man lever ett mer friare liv, befriad från det förflutna, från misstag man gjort, befriad från sår som andra tillfogat en. Att leva i förlåtelse är att leva i Guds frihet.